

SULYOK CSABA: VEGYÉL KEZEDBE CÍMŰ KÖTETÉRŐL

A *Vásárhelyi Látóhatár* szerkesztőségének kiemelt célja, hogy a lokális irodalom művelői közül a fiatal kortárs lírikusok munkáinak folyamatosan teret adhasson, ifjú tehetségeket kutasson fel, színesítve a vásárhelyi irodalmi életet és szélesítve az olvasók horizontját.

Sulyok Csaba neve ismerősen csenghet a *Vásárhelyi Látóhatár* olvasóinak, hiszen fiatal kora ellenére már több alkalommal lehetőséget kapott a bemutatkozásra színvonalas írásaival folyóiratunk lapjain és a Látóhatár elektronikus felületén egyaránt. Végzettségét tekintve történelem – földrajz szakos középiskolai tanár, jelenleg a Szönyi Benjámin Református Általános Iskola könyvtárosa. A versek mellett tanulmányokat is ír, tehát prózában is jeleskedik, erről meggyőződhet a Tisztelt Olvasó a www.vasarhelyilatohatar.hu Lapozó rovatában.

Jelen lapszámunkban közölt verseinek aktualitását első önálló kötetének megjelenése adja. Bár a Dani Imre előszavával és ajánlásával induló kötetet 2016 őszén adták ki, bemutatójára ez év tavaszán került csak sor a Németh László Városi Könyvtárban. Egy izgalmas és mély beszélgetés (beszélgetőtársa fényesi Tóth János volt) során képet kaphattunk arról, hogy mit is jelent az alkotási folyamat a költő részére, hogyan születnek a versek.

Költői pályájának indulása a középiskolai éveire tehető. Versei – mint ahogyan ő maga sem – alapvetően nem optimisták, de nem a negatív közlés az intenció, hanem az illusztráció. Ennek érdekében számos képet fűz össze egy-egy versben, igen hatásosan – így a „versrajz” jól működik. Nagy Gáspár, Sinka István, Pilinszky János, József Attila – mindannyian a fiatal költő nagy példaképei, hatásuk észrevehető a művek hangulatán, valamint a kötet szerkesztésén is, melynek egyes fejezetcímei mint egy életút állomásai ívelik át a válogatást.

A verseknek egyidejűleg van magasságuk és mélységük, s az alkotó e két véglet közötti feszültségre fűzi fel költeményeit. Teszi mindezt ösztönből, a tudatosságot (az akaratot) nélkülözve, célja: megragadni a pillanatot. Szorosan kötődik a természet jelenségeihez, azt is mondhatnánk, hogy szinte bármelyik verse jó példa lehetne erre.

A versek viszont sosem arról szólnak, amit a betűk egymásutánjának összeolvasásából értelmezni vélünk. A költészet túlmutat önmagán (túl KELL mutatnia, különben szó sincs költészetről!) és a(z) írott) sorok közötti íratlan sorokban rejtőzik a lényeg, amit az olvasónak kell megfogalmaznia, odaértenie, odaéreznie. Ez a költő és olvasó közötti „szimbiózis” csak akkor tud működni, ha a költő úgy ír, hogy lehessen olvasni (értelmezni, érezni) a sorok között is.

Sulyok Csaba verseinél mindez működik. Megkínálja az olvasót megtelő „lélekpoharaival” (az alkotó nevezete így kötetbemutatóján az alkotáshoz szükséges lelkiállapotot, azt a pillanatot, amikor minden adott a vers születéséhez), és bizony jólesik megízlelni a verseket, melyeket a válogatásban több helyen Bozó Tünde fotói illusztrálnak. A borítófotó Karácsony Tamás munkája.

Remélhetőleg az első vékonyka, ám annál tartalmasabb kötetet hamarosan követi majd a többi is, mind szerzőjük, mind az olvasók nagy öröme.

Csíkos Dia

SULYOK CSABA

TÉL

Isten elveszi
tőlünk a fényt,
hogy egymásban
fedezzük fel
a világosságot.

ÉLETCSAPDA

Megszenvendjük ezt a világot
vajúdó anyaként szülünk
ámulást kéjes fájdalommal,
majd farfekvéses bocsánatunk
tör utat nagy ordítással,

megkönnyebbülve zihálunk
remények árnyékában állunk,
de a hűség gyümölcszeiben,
ikrek magvában, láthatatlanul
fogant hűtlenség Káinban.

Önzésre tanít már a keblekre
tapadt mohóság? Szálait
nyújtják kegyes és kegyetlen
birtoklás hálóinak?
Időbe markoló stressznek

szellemét csiholja, gyűrött
testünknek méhvilágig való
remegése? Földhöz ragadt
földöntúli dobogás,
nyelvekbe zárult
kozmosz sírás...